

ՈՐՈՇՈՒՄ

Ճանապարհային ոստիկանության վարչական տույժ նշանակելու մասին 04.11.2019թ. թիվ 1910333095 որոշման հիմքում դրված փաստական հանգամանքների դեմ բերված գանգատն առանց բավարարման թողնելու մասին

<<18>> 11 2019թ. 17/13 - 9379

ք.Երևան

Ճանապարհային ոստիկանության պետ, ոստիկանության գնդապետ Ե. Կարապետյանս, վերանայելով Վարդան Մկրտչյանի թիվ 120989 դիմումի քննարկման արդյունքում ստեղծված նյութերը՝

ՊԱՐԶԵՅԻ

Երևան քաղաքի Մոլդովական փողոցի 32 շենքի 17 բնակարանի բնակիչ Վարդան Մկրտչյանը դիմումով հայտնել է, որ Mercedes-Benz մակնիշի 35 XA 466 հաշվառման համարանիշի ավտոմոբիլը վարել է ինքը և խնդրել վերանայել տվյալ ժամանակահատվածում կատարված երթևեկության կանոնների խախտման համար կայացված 04.11.2019թ. թիվ 1910333095 որոշումը՝ նշելով, որ կանգառը կատարել է ուղևոր իջնելու նպատակով, որը տնել է մի քանի վայրկյան:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 286-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն Վարդան Մկրտչյանը ճանաչվել է որպես խախտումը կատարած անձ, ուստի նրա կողմից ենթակայացված գանգատը ենթակա է քննության:

Դիմումի քննարկման արդյունքում պարզվել է, որ դիմումատուի փաստարկը չի կարող վարչական ակտը վերանայելու հիմք հանդիսանալ հետևյալ պատճառաբանությամբ.

ՀՀ կառավարության <<Ճանապարհային երթևեկության կանոնները և տրանսպորտային միջոցների շահագործումն արգելող անսարքությունների ու պայմանների ցանկը սահմանելու մասին>> թիվ 955-Ն որոշման 84-րդ կետի 4-րդ ենթակետի համաձայն՝ կանգառն արգելվում է հետիոտնային անցումների վրա և շարժման ուղղությամբ հետիոտնային անցումից առաջ՝ 5 մ մոտ վայրում:

<<Տեսանկարահանող և լուսանկարահանող սարքերով հայտնաբերված ճանապարհային երթևեկության կանոնների խախտումների վերաբերյալ գործերով իրականացվող վարչական վարույթի առանձնահատկությունների մասին>> օրենքի 3-րդ հադվածի համաձայն՝ վարչական վարույթի իրավախախտման հատկանիշների պարզման փուլում իրավախախտումը հիմնավորող ապացույցը իրավախախտումն ամրագրած տեսանյութն է կամ լուսանկարը:

Վիճարկվող որոշմամբ ամրագրված իրավախախտման PIN անհատական ծածկագրի տակ գետեղված տեսանյութի դրվագային ուսումնասիրությունն ակնհայտ է դարձնում այն փաստը, որ դիմումատուին պատկանող տրանսպորտային միջոցը 17.10.2019թ. ժամը 11³¹-ին կանգառ է կատարել Երևան քաղաքի Թամանյան-Իսահակյան փողոցների խաչմերուկի հատվածում հետիոտնային անցումների վրա:

Տեսանյութի ուսումնասիրությամբ պարզվել է նաև, որ կանգառը թեև կատարվել է ուղևոր իջնելու նպատակով և չի գերազանցել մեկ րոպե ժամանակահատվածը, սակայն անհրաժեշտ էմ համարում նշել, որ դիմումատուի պատասխանատվությունը վրա է հասել Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 124-րդ հոդվածի 26-րդ մասի պահանջը խախտելու համար, իսկ այդ հոդվածի մասի համար Վարչական

իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 124-րդ հոդվածով արարքը նվազ նշանակություն ունեցող գնահատելու կարգ սահմանված չէ:

Վերոգրյալի հիման վրա գտնում եմ, որ դիմումատուի գործողություններում առկա է մեղքը, իսկ մեղքը դա անձի հոգեկան վերաբերմունքն է իր կատարած արարքին և դրան հաջորդող հետևանքին, որը կարող է դրսևորվել ինչպես դիտավորությամբ, այնպես էլ անզգուշությամբ, ինչի պարագայում Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի իմաստով որևէ նշանակություն չունի, թե կոնկրետ արարքը վարորդը կատարում է այն պատճառով, որ հստակ գիտակցում է, որ դա խախտում է և դիտավորությամբ կատարում, թե այն պատճառով, որ վարորդը գիտակցում է, որ այդ արարքը արգելված է օրենքով, սակայն ինքնավստահորեն հույս է ունեցել, որ դրա հետևանքները վրա չեն հասնի և թե այն պատճառով, որ վարորդը չի գիտակցել իր գործողության հակաիրավական բնույթը, սակայն կարող էր և պարտավոր էր գիտակցել այն (ՎԻՎՕ՝ հոդված 11)՝ զանցակազմի սուբյեկտիվ կողմ:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 9-րդ հոդվածի համաձայն՝ վարչական իրավախախտում (զանցանք) է համարվում պետական կամ հասարակական կարգի, սոցիալիստական սեփականության, քաղաքացիների իրավունքների և ազատությունների, կառավարման սահմանված կարգի դեմ ոտնձգվող հակաիրավական, մեղավոր (դիտավորյալ կամ անզգուշ) այնպիսի գործողությունը կամ անգործությունը, որի համար օրենսդրությամբ նախատեսված է վարչական պատասխանատվություն, հետևաբար ակնհայտ է, որ անկախ անձի կողմից մեղքի ձևի դրսևորումից, նշված օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի դիսպոզիցիայով նկարագրված արարք կատարած անձը պետք է ենթարկվի վարչական պատասխանատվության Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի սանկցիայի շրջանակներում:

Այսպիսով, հիմնավորվել է, որ դիմումատուին վարչական պատասխանատվության ենթարկելու մասին վերը նշված որոշումներն իրավաչափ են և օրինական:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 286-րդ հոդվածի 1-ին մասով և 293-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետով՝

Ո Ր Ո Շ Ե Ց Ի

1. Վարդան Մկրտչյանի՝ Ճանապարհային ոստիկանության 04.11.2019թ. թիվ 1910333095 որոշման հիմքում դրված փաստական հանգամանքների դեմ բերած զանգատը թողնել առանց բավարարման:

2. Հանձնարարել ՏՄՀԽԱ կենտրոնին՝ Վարդան Մկրտչյանի անվամբ կայացնել նոր վարչական ակտ:

3. Սույն որոշումը կարող է բողոքարկվել ՀՀ վարչական դատարան՝ ՀՀ օրենքով սահմանված կարգով և ժամկետներում:

4. Սույն որոշման օրինակն ուղարկել Վարդան Մկրտչյանին և ՃՈ ՏՄՀԽԱ կենտրոն:

Ե. Կարապետյան